

DEMA
Salvador Cardús

Antoni Bassas

El club a mitges

Per l'amor de Déu (que diria Viviane Reding), però és que un partit pot sortir pitjor? No content d'haver-la espifiat amb l'alineació, Martino també es va adormir amb els canvis, i mira que Ricard Torquemada ja els demanava amb l'1-1. Esclar que un no sap si és més greu això o que el primer gol fos de córner, igualat que 7 dels 20 gols que ha encaixat el Barça a la Lliga. La mitatge de Piqué aixecant la mà descol·locat en el segon gol, en què Griemmann afusella Valdés, és la imatge del naufragi. I la catifa vermella que li posen a Zúrrutza perquè marqui el tercer és de festival de Sant Sebastià. Quan la Reial va marcar el 3-1 encara quedava mitja hora. Però res. I el pitjor és que tothom veia que o tornava a venir Messi al rescat (però en futbol, si vénis caminant arribes tard) o allò no ho aixecaria el joc col·lectiu.

Com que aquest Barça aquí cau i allà s'aixeca, i malgrat tot encara està viu a totes tres competicions, no queda més remei que aixoplugar-se en el "que no estem tan mal", que és l'argument de quan el present s'agafa amb pines. Perquè bé, no ho estem. No pot ser que un grup amb tant de talent transmeti tanta impotència. I no és nou: a casa en el 2-3 contra el València la sensació va ser semblant.

Anem-nos fent a la idea que si aquest any el Barça guanya algun títol (perfectament possible) serà després d'haver-nos desconcertat i, fins i tot, decebut. Després d'alguns partits complets amb minuts vibrants, l'equip es dissol en una mescla de cansament mental, melancolia del passat, repetició mecànica de passades, *vocagradisme* i pilotes a Messi, esperant que la samarreta espanti el contrari (com al City) o que el millor jugador del món la fiqui (com disabte amb l'1-1). L'equip ha perdut l'única que no podia perdre: recorden allò del "d'aquest equip no se'n pot dubtar"? Doncs ara sí, ara en dubtem. Dubtem de si entrenen bé, de si juguen els que estan millor, de qui mana al vestidor i de què passa a jugadors que tenim en un pedestal.

El pla institucional és igualment delerat, perquè al desconcert causat per

No pot ser que un equip amb tant de talent transmeti tanta impotència. **SURDIS**

aquest equip de les alegries a mitges s'hi afegeixen els problemes causats pel govern de les mitges veritats. Si el Barça decideix avui pagar 9,1 milions d'euros a Hisenda pel contracte de Neymar, vagin sumant el que ha costat el brasiler, ja lluny dels famosos 57,1 milions de l'enginyeria negocia!*, de quan el Barça donava lliçons a Florentino de com fitxar, en un moment en què tots els aparells de l'Estat viuen en alerta vermella pel procés i saliven davant de qualsevol català, físic

o jurídic. I el cas Neymar no s'ha acabat aquí, de manera que la suma pot continuar, en perjudici del jugador i de l'equip. El president va dimitir i les portes de la consulta per fer una remodelació de 600 milions. Només a base de veritat i lideratge, que han estat els dos grans deficients, es podrà evitar que els diagnòstics fibulòtics es transformin en vot de castig. I malgrat tot, no hi ha res perdut, i el culer farà bé de no registrar-se per la llei del pèndol.

“Saps quin restaurant tanca? La Venta”, em va dir un destacadíssim prohom de l'Ajuntament de Barcelona.

La Venta és, per fer servir l'expressió de moda d'aquests dies, un restaurant "emblemàtic". És el que hi ha just al costat del Mervellé, el bar de la cançó del Loquillo. Va obrir l'any 75, va viure l'espendor dels 80, però, últimament, no parava de perdre clients i diners. En saber la notícia, hi vaig anar, plena de nostàlgia, per acomiadar-me'n. Vaig demanar per l'amo (a qui no coneixia) i aleshores em va explicar que no. Que ja no tanca, perquè un inversor havia decidit reafectar-lo. El lloc és esplèndid i els treballadors gent amb 30 anys d'experiència. Per tant, el que havia fet era canviar la carta, la manera de cuinar, els zúrruts. En un mes, els clients han tornat.

Parlem aquests dies dels establiments (hi torno, a fer servir la paraula) emblemàtics de Barcelona que potser hauran de plegar. El Índio, el colmado Quilez, la pastisseria La Colmena... Alguns semblen més fàcils de salvar que d'altres. Pocs de nosaltres podem comprendre roba per fer-nos vestits a El Índio i seria una catàstrofe que la botiga es convertís, per exemple, en un *outlet* del dissenyador Valentino. Per molt car que sigui La Colmena que comprem, difícilment els ajudarem a pagar un lloguer de 10.000 euros al mes. Per això és just parlar del cas de La Venta, que s'ha salvat i molt bé. Ara, per exemple, hi ha una carta de vins molt acceptable i transversal, on s'hi pot trobar vi del gust clàssic d'una mena de client, però també coses modernes per a gent com jo. Es nota que allà hi ha algú que pensa. Ara tenen embotits molt, molt bons i un pa amb tomàquet fantàstic. (Per exemple, abans el pa amb tomàquet el feien amb pinzell.) Vaig menjar un simple lluc arrossat amb maionesa que hi cantaven els àngels i un carpaccio de veritat, com no n'he menjat cap altre a Barcelona. I unes postres increïbles. Em sembla una gran notícia.

EMPAR MOLINER

DE BARCELONA A
MANCHESTER, GLASGOW
& LEEDS **44€**
A partir de

Jet2.com
Friendly low fares

per trajecte, impostos inclosos

Reservat a disponibilitat. Els preus són orientatius i podrien canviar sense previ avís. Última actualització: 24 de febrer del 2014.

01174

9772014-070009